

Святославъ покрай тѣхъ, и исплува въ широко море руско. Мирно и руско-то море люлъише неговы-тѣ корабы, и Дунавъ вече бѣше близо. Пжтенъ вѣтъръ надуваше платна-та, и корабы-тѣ плувахъ по край брѣговы-тѣ. Стражевы-тѣ корабы влѣзохъ вече въ Дунавъ. Сичкы ся бѣхъ захласихъ въ високу-тѣ българскы планины, и въ зелены-тѣ могылы, и никой не забѣлѣжи, какъ ся заврѣза на склона-тъ небесны малко вжзлчѣ, и изведнажъ нависа като клобо, пораста и заграмѣ врѣзъ Святославовы-тѣ корабы, размѣта гы, и ѣкои-си изнесе на брѣг-атъ, и гы зарови въ пясъкъ, другы искара въ широко море. А стража-та бѣше вече проминала гърло-то дунавско, и бѣхъ почели да прѣвождѣтъ конницѣ-тѣ отъ лѣвы-атъ брѣгъ дунавскы на дѣсны-атъ. Доде прѣминахъ бора-та, тѣ си сврѣшихъ работѣ-тѣ, и ся наредихъ на брѣг-атъ дунавскы подъ планинѣ-тѣ да чякѣтъ главны-тѣ войскы. Никой ся не загрыжи да си земи мѣрѣ-тѣ, а сѣкы мыслише какъ по добрѣ ди ся укрьне отъ дѣждъ и грѣмежъ.

Огнемиръ, вождь на стражѣ-тѣ, благодарѣше на боговы-тѣ, що бѣхъ пратили срѣдъ